

Hồi thứ mười lăm

Hi tình nhị nữ truyền khinh pháp

Sau cái tát khủng khiếp, cổ họng đôi tuấn mã đã bị đứt lìa. Hai con ngựa đổ kênh ra đất giẫy giụa vài cái, máu ồng ọc tuôn ra xối xả, rồi chết hẳn.

Triệt hạ được cặp tuấn mã kéo xe rồi, đôi ưng khuyển nghiêng đầu rọi ánh mắt đỏ rực về phía Cát Nhược.

Hồn vía Cát Nhược bay tuốt lên mây, nhưng cũng đứng bật dậy, dùng roi da đánh vào cặp ưng khuyển đó, miệng thì quát:

- Tránh ra... Đi... Đi...

Mặc cho Cát Nhược quát, và quát the thé như người đập phải đồng than hồng, đôi ưng khuyển vẫn lơ con mắt nhìn chàng. Bọn chúng chột ngựa đầu tru lên những tiếng nghe rợn cả cột sống.

Sau tiếng tru đó, đôi ưng khuyển đập mạnh đuôi xuống đất, lao luôn về phía Cát Nhược.

Cặp ưng khuyển tấn công, Cát Nhược càng lúng túng hơn. Rõ ràng cặp ưng khuyển này đã được huấn luyện nhằm để tấn công con người nên thế phóng của chúng vô cùng lợi hại. Chỉ trong chớp mắt, hai hàm răng lởm chởm của chúng chỉ còn cách yết hầu Cát Nhược độ hai gang tay.

Cát Nhược quát lên:

- Quân cầu trệ !

Miệng thì quát nhưng Cát Nhược đã ngã ngội xuống ghế xà ích, với ý nghĩ:

“Mình chắc đứt yết hầu chẳng khác gì mấy con ngựa.”

Bịch ! Bịch !

Cặp ưng khuyển đó kênh ra sàn xe, rồi lăn lông lốc rơi xuống đất. Cát Nhược nhìn lại thấy giữa tam đỉnh của chúng có một hạt đậu đỏ au.

Tiểu Chi thì đứng cách đầu xe nửa trượng, thân thái nghiêm lạnh vô cùng.

Nhìn qua hiện trường, Cát Nhược thừa biết vừa rồi nàng đã trở Vô Hình Chỉ cứu mạng mình. Chàng tính cất lời tạ Ôn, thì đã nghe Tiêu Chi nói:

- Còn đợi gì nữa mà chưa ra mặt ?

Từ trong bụi rậm, Trương Khuất Sanh cùng bốn gã Cái bang lăm lăm vũ khí bước ra.

Thấy Trương Khuất Sanh, Cát Nhược giật thỏm mình. Chàng nhủ thầm:

“Lão ăn già này nhất định cản đường mình.”

Trong lúc chàng nghĩ, thì Trương Khuất Sanh chiếu ánh mắt cú vọ vào Tỳ bà Tiểu Chi, gã nói:

- Tiểu nữ đã dám giết cặp thân khuyển của Cái Bang, người tính như thế nào đây ?

Tiểu Chi nheo mày, lắc đầu:

- Đáng ra lũ ăn mày của lão phải tính sao với Giang Hồ Kim Tà Nhất Đẳng đại công tử, bởi hai con chó điên đã giết chết ngựa của người ta, còn giở giọng nói càn.

Cát Nhược bước xuống xe đến bên Tiểu Chi, chàng nói:

- Tiểu Chi cô nương đừng nhiều lời với bọn ăn mày này. Nhất định lão ăn mày chúa Trương bang chủ là người xấu, không tốt rồi. Cô nương hãy tặng chúng một bài học.

Trương Khuất Sanh tàng hắng rồi nói:

- Tiểu tử Cát Nhược ! Lão phu đến đây theo lệnh của Vô Thân chương giáo để dẫn người về cho chương giáo phán quyết. Người chưa chịu quỳ xuống tự trói hay muốn lão phu cho một gậy đã cầu bỗng?

Cát Nhược chìa mặt tới:

- Lão Trương, Tiểu gia với lão không thù không oán, cứ sao cứ bám theo tiểu gia hoài vậy ? Bộ lão hết muốn sống rồi à ?

Trương Khuất Sanh bật cười sảng sặc, nói:

- Lão hết muốn sống hay chính người đang cận kề với diêm phủ. Tiểu tử, lão phu biết người chẳng hề có chút võ công, chỉ may mắn dùng đăng mật giao long hóa rồng ở trong khe Lạc Phượng. Nếu người ngoan ngoãn tự trói, hoặc dâng nạp chiếc mật của mình, nhất định Vô Thân chương giáo sẽ lập bàn thờ nhang khói cho người.

Cát Nhược phủ tay như có bầy nhặng bu vào mặt mình, vừa phủ Cát Nhược vừa nói:

- Miệng lão thúi lắm... Miệng lão thúi lắm. Lão có mắt cũng như mù, đứng trước Tỳ Bà Tiểu Chi cô nương mà ngênh ngang, bô bô, chỉ có nước sớm về châu diêm vương mà thôi.

Trương Khuất Sanh nghe Cát Nhược nói càng cười lớn hơn, lão cắt ngang tràng cười khinh thị đó, dời mắt qua Tiểu Chi, lão nói:

- Nha đầu ! Người tính cứu mạng gã công tử lẻo sự này sao ?

Cát Nhược không để Tiểu Chi nói, liền lên tiếng với chất giọng gằn gằn:

- Lão ăn mày thúi, dám nói Tỳ Bà cô nương là nha đầu. Số lão chắc đã tới rồi. Tỳ bà cô nương đây đáng là bậc sư mẫu của lão. Lão chắc chết quá.

Nghe Cát Nhược nói, Trương Khuất Sanh biến hẳn sắc mặt, nộ khí trong kinh mạch lão dâng lên cuộn cuộn.

Trương Khuất Sanh quát:

- Lão phu sẽ cắt lưỡi người, rồi cắt trọc mái tóc của Tỳ Bà nha đầu đó.

Cát Nhược sa sầm mặt xuống quay sang Tiểu Chi, chàng nói:

- Tiểu Chi cô nương, Lão ăn mày miệng thúì đòi cắt tóc cô nương. Lão thật quá quắt, không thể nào chịu đựng được nữa.

Tiểu Chi liếc xéo qua chàng:

- Công tử cũng có tài nói khích đấy chứ.

Trong khi Tiểu Chi nói với Cát Nhược, thì Trương Khuất Sanh đã điều động bốn gã Cái Bang vây bọc lấy hai người.

Trương Khuất Sanh gần giọng nói:

- Tiểu tử Cát Nhược, mau quì xuống nộp mật cho bốn bang chủ.

Vừa nói, Trương Khuất Sanh vừa vung chiếc gậy sắt, kẻ một đường cầu vòng đập thẳng xuống đỉnh đầu Tiểu Chi, còn bốn gã Cái Bang còn lại dụng luôn một thế “Tứ Trụ Xuyên Tâm” thọc vào chân Cát Nhược.

Bốn tên Cái Bang dụng thế liên hoàn Tứ Trụ Xuyên Tâm nhằm bắt sống Cát Nhược chứ không có ý giết. Rõ ràng chúng đã được lệnh của Trương bang chủ.

Trương Khuất Sanh bỏ xuống gậy với chín thành nội lực, nhằm mục đích kết thúc trận đấu càng sớm càng tốt với Tiểu Chi, rồi sau đó sẽ lấy chiếc mật của Cát Nhược.

Chiếc gậy sắt còn đang lưng chừng thì một tiếng keng phát ra ngay đỉnh đầu gậy, hất luôn nó dội về sau.

Tiểu Chi vẫn đứng thong dong như chẳng có gì xảy ra với nàng, còn Trương Khuất Sanh thì thoái lui ba bộ. Ngọc thủ Tiểu Chi lộ ra khỏi ống tay áo hồng y, ngón trở và ngón giữa khệp lại trông như mũi đoản đao.

Vừa thấy ngọc chỉ của Tiểu Chi, Trương Khuất Sanh biến hẳn sắc mặt, lảo lảo nói:

- Vô Hình Chỉ... Vô Hình Chỉ !

Trương bang chủ vừa nói, vừa sần bộ chực quay lưng bỏ chạy. Lão vừa dậm bước, đã thấy Tiểu Chi lắc vai chặn ngang trước mặt, nàng nói:

- Trương bang chủ tính chạy đi đâu ?

Trong khi đó, Cát Nhược đã bị bốn ngọn đả cầu bông xây thành thế “Tứ Trụ Xuyên Tâm” nhấc bổng lên khỏi mặt đất. Cát Nhược la oai oái:

- Buông tiểu gia xuống. Buông tiểu gia xuống !

Vừa la, Cát Nhược vừa vùng vẫy nhưng tuyệt nhiên vẫn không làm sao thoát ra khỏi bốn chiếc gậy sắt của bốn gã Cái Bang đó.

Cát Nhược gọi Tiểu Chi:

- Cô nương cứu tại hạ với... Cứu ta với... Mật ta rất quý . Tiểu gia tặng nốt luôn cho cô nương.

Tiểu Chi mỉm cười, khẽ xoay nửa vòng.

Chát ! Chát ! Chát...

Ngọn khí vô thanh, vô sắc của nàng chém gãy đôi cây gậy đánh chó, ngọt lịm như thanh đại đao cắt mấy khúc dồi trường.

Cát Nhược bị khiêng ngược, nên rơi cằm đầu xuống đất.

Bịch !

Cát Nhược ngồi phịch dưới đất, đưa tay xoa đầu, miệng thì lầu bầu:

- Đau quá ! Bể sọ tiểu gia rồi...

Bốn gã Cái Bang bị ngọn khí vô hình, vô sắc đánh gãy gãy, đứng ngơ ngác chẳng hiểu gì cả. Sau một lúc ngơ ngác, cả bốn tên mới lấy lại tinh thần cùng lao vào Cát Nhược.

Thấy đối phương lao vào mình. Cát Nhược bật đứng dậy chực bỏ chạy, nhưng bốn gã Cái Bang đã té sập mặt xuống đất, giãy giụa vài cái thì bất động.

Thấy bốn gã Cái Bang té lăn ra chết. Cát Nhược biết ngay vừa rồi Tiểu Chi đã dụng thêm một ngọn chỉ Vô Hình nữa cứu mình, liền ưỡn ngực, quay mặt nhìn chăm chăm Trương Khuất Sanh:

- Trương lão tặc ! Lão đã thấy oai lực siêu phàm của Tỳ Bà cô nương rồi đó. Còn chưa chịu quì xuống, hay đợi tiểu gia bẻ răng lão nữa à ?

Đến bây giờ Trương Khuất Sanh mới hoàn hồn. Mặc dù nghe Cát Nhược rửa mình nhưng họ Trương vẫn nhìn Tiểu Chi mà chẳng màng đến mấy lời nói của Cát Nhược.

Cát Nhược bước đến cạnh Tiểu Chi, chỉ tay vào mặt Trương Khuất Sanh nói:

- Trương lão tặc muốn sống hay muốn chết ? Nói đi !

Trương Khuất Sanh nhìn Tiểu Chi chăm chăm rồi nói:

- Vừa rồi cô nương thi triển chiêu thức gì ?

Cát Nhược trả lời luôn:

- Đúng là lão tặc có mắt không trông. Vừa rồi Tiểu Chi cô nương đây phát tác một thức Vô Hình Chỉ. Chiêu thế oai chấn thiên hạ, mà ngay cả Vô Thân chương giáo của người cũng chưa chất đỡ nổi để bảo toàn tính mạng.

Trương Khuất Sanh mặt mày xám tái lại:

- Đúng là Vô Hình Chỉ !

Lão liền ôm quyền, nói tiếp:

- Lão phu không biết cô nương, mong cô nương niệm tình. Lão phu xin kiêu từ.

Trương Khuất Sanh chực bỏ đi, nhưng Cát Nhược đã quát lớn:

- Lão tặc, đứng lại !

Trương Khuất Sanh giật nảy mình, dừng bước, lăm lét quay lại.

Cát Nhược nhìn Trương Khuất Sanh:

- Lão tặc chặn đường tiểu gia, chửi Tiểu Chi cô nương là nha đầu này, nha đầu nọ, còn đòi lấy mạng tiểu gia, đến lúc nhận ra sát tính của mình thì bỏ chạy. Lão bỏ đi đâu có dễ dàng như vậy được.

Trương Khuất Sanh thở ra, lăm lét nhìn Tiểu Chi rồi mới quay sang Cát Nhược, lão nói:

- Trương mỗ không biết Tỳ Bà cô nương, nhưng lại rất biết Giang Hồ Kim Tài Nhất Đẳng tiểu tử. Lão phu đòi cái mật của người đó cũng là sự công bằng mà thôi.

Cát Nhược hỏi gần lại:

- Sao gọi là công bằng. Lão lấy mật tiểu gia, thì Cát Nhược này sẽ toi mạng, thế nào là công bằng chứ ?

- Không công bằng sao được, có phải Trương mỗ đã nhờ tiểu tử vào khe núi Lạc Phượng lấy mật giao long sắp hóa rồng, nhưng tiểu tử lại tọng tất cả vào đan điền mình. Muốn lấy lại mật giao long sắp hóa rồng, chỉ còn cách lấy mật của người thôi.

- Miệng lão thúì lăm. Tiểu gia bị lão bức ép vào hang núi chứ có muốn vào đâu. Tiểu gia không chết là may rồi, giờ bị lão đòi nợ, đúng là lão tặc hồ đồ.

- Cái gì của Trương mỗ... Trương mỗ lấy lại có gì là hồ đồ. Nếu như người không tọng hết cái mật ấy thì lão đâu cần cái mật người.

- Hừ... Nói vậy mà nghe được. Nhưng bỏ chuyện đó đi. Còn việc lão dám gọi Tỳ Bà cô nương đây là nha đầu, lại muốn hót trọc tóc của nàng thì tính sao. Theo tiểu gia đó cũng là cái nợ, mà muốn trả nợ, chỉ một cách duy nhất là lão phải dâng cái lưỡi của mình cho Tỳ Bà cô nương.

Cát Nhược dứt lời với Trương Khuất Sanh liền quay sang Tiểu Chi:

- Tiểu Chi cô nương, lão họ Trương này mở miệng ra là nói càn nói cuội, không biết phải quấy là gì, theo ý tại hạ. Tiểu Chi cô nương xin tạm lão chiếc lưỡi đủ rồi.

Tiểu Chi mỉm cười với Cát Nhược, rồi quay lại Trương Khuất Sanh, nàng nói:

- Trương bang chủ nghĩ sao ? Cát Nhược công tử nói rất đúng ý bản cô nương. Lão đã gọi ta là nha đầu, còn đòi hót trọc tóc nữa, muốn rút lại lời nói chỉ có cách cắt lưỡi lão mà thôi.

Trương Khuất Sanh mặt xanh như chàm đỏ, lão nói:

- Tỳ Bà cô nương đừng nghe những lời xảo ngôn của gã tiểu tử đó. Chính ra người bị cắt lưỡi phải là gã mới đúng.

Trương Khuất Sanh chỉ vào Cát Nhược:

- Tại thị trấn Ô Đầu, gã đã bắt Trầm Lân công tử phải làm xấu trước mặt bao nhiêu người. Giờ thấy ai cũng không dám nhìn mặt, gã còn cho Song Hùng Tuyệt Địa uống nước giải của gã mà cứ ngỡ là Thiên Nhất Thần Thủy. Song Hùng Tuyệt Địa cũng ê chề, nên đã gia nhập Vô Thân giáo, quyết lấy bằng được cái mật của người.

Trương Khuất Sanh xuống giọng nói với Tiểu Chi:

- Tỳ Bà cô nương. Gã tiểu tử này may mắn dùng được mật giao long sắp hóa rồng, nên trong đan điền tiềm ẩn chân khí ngàn năm. Nếu được thụ giáo võ học sẽ trở thành kẻ có võ công không ai đối địch nổi, nếu cô nương bắt gã dâng nạp cho Vô Thân chương giáo, chắc chắn chương giáo sẽ thưởng vô cùng trọng hậu.

Cát Nhược vỗ tay đen đét:

- Lão tặc nói bậy. Nói vô cùng bậy bạ. Lão đòi hót trọc tóc Tỳ Bà cô nương đây, giờ còn dựa hơi Vô Thân chương giáo sai khiến người. Cái lưỡi của lão thật đáng bị cắt bỏ.

Cát Nhược quay sang Tiểu Chi:

- Tiểu Chi cô nương đừng có nghe mấy lời bậy bạ của lão. Cô nương để cho tiểu gia xử lão giùm cho.

Tiểu Chi cười khẩy một tiếng, rồi nói:

- Chiếc lưỡi của Trương bang chủ bốn cô nương muốn cắt...

Cát Nhược vỗ tay:

- Đúng như vậy ! Cắt lưỡi lão cho rồi.

Tiểu Chi quay lại chàng:

- Cái mặt của công tử, Tiểu Chi cũng muốn dùng.

Cát Nhược nhìn nàng muốn lột tròng hai con mắt. Trong khi đó Trương Khuất Sanh đã thoát luôn ba bộ, lão lí nhí nói:

- Lão phu không muốn bị mất lưỡi đâu.

Vừa nói, Trương Khuất Sanh, nhanh như cắt đã quay lưng trở thuật khinh công bỏ chạy.

Cát Nhược chỉ Trương Khuất Sanh kêu lên:

- Tiểu Chi, lão họ Trương bỏ chạy kìa.

Tiểu Chi vươn ngọc thủ xĩa về trước, không một âm thanh phát ra, hay có khí lực phát tán, nhưng Trương Khuất Sanh đã đổ kênh ra đất, hai chân cùm lại như con gà rù, lê lét trông thật thảm nảo.

Tiểu Chi nhìn Trương Khuất Sanh, nàng nói:

- Bốn cô nương tạm để cái lưỡi của lão lại, nhưng buộc lão phải ngồi yên một chỗ.

Nàng quay lại Cát Nhược:

- Còn công tử tính sao ?

Cát Nhược nhăn nhó:

- Nàng nói gì ? Chẳng lẽ nàng tính ăn mật của tiểu gia thật sao ?

Tiểu Chi gật đầu.

Cát Nhược khoát tay:

- Đừng ăn. Mật của tiểu gia đắng lắm. Nàng ăn không được đâu. Nữ nhân ăn mật nam nhân thì nàng có hai mật. Một cái giống đực, một cái giống cái, hai cái mật đó dứt khoát không thể nào sống chung với nhau được. Chúng sẽ đối kháng nhau, nhất định Tiểu Chi cô nương sẽ bị tẩu hỏa nhập ma.

Cát Nhược vừa thở dài vừa lắc đầu nói tiếp:

- Hối tiếc... hối tiếc...

- Công tử hối tiếc việc gì ?

- Nàng chưa đòi lại món nợ của Bạch Hạc tiên cô, lại bị tẩu hỏa nhập ma, không hối tiếc sao được ?

Tiểu Chi nguyệt Cát Nhược:

- Thế muốn đừng hối tiếc thì sao ?

- Việc gì làm trước thì làm, việc sau làm sau.

- Công tử nói vậy có ý muốn Tiểu Chi chờ Bạch Hạc tiên cô sống dậy, đấu với thì xong mới tính đến cái mặt và cái đầu của công tử chứ gì?

Cát Nhược mỉm cười câu tình:

- Tiểu Chi cô nương thực thì như vậy. Cát Nhược này mới tâm phục khẩu phục. Chết xuống diêm phủ cũng chẳng mang lòng oán than, và biết đâu còn biến thành ma theo phù hộ cho cô nương nữa.

- Biến thành ma theo ta ?

Cát Nhược gật đầu:

- Tiểu gia đã phục ai, nhất định không bao giờ bỏ người đó.

- Công tử nói vậy, ta tạm thời tin công tử. Nhưng bây giờ, ngựa đã chết hết rồi, Giang Hồ Kim Tà Nhất Đẳng đại công tử thế chỗ đôi ngựa kéo chiếc xe kia.

Cát Nhược ngẩng mặt lên:

- Cái gì ? Tiểu gia biến thành ngựa à ?

- Công tử chết biến thành ma theo hầu Tiểu Chi, còn sống sao không là ngựa chứ ? Huống chi bây giờ ngựa đã chết rồi, chẳng lẽ để mặc Bạch Hạc tiên cô nằm đấy chờ chết?

Cát Nhược gãi đầu:

- Bộ nàng tính bắt tiểu gia thế vào đôi ngựa kéo xe đó thật sao ?

Tiểu Chi gật đầu.

Cát Nhược nhăn nhó:

- Làm sao tiểu gia kéo nổi, để tiểu gia vác quách Tuệ Nam cho rồi, khỏi lệ mệ với chiếc xe này nữa.

Tiểu Chi trề môi:

- Nam nữ thọ thọ bất thân, công tử không biết lễ nghĩa ư ?

- Lúc này mà còn bất thân này bất thân nọ. Thôi được rồi, miễn sao nàng đừng ăn cái đầu, cái mặt của tiểu gia là đủ.

Nói xong, Cát Nhược thoăn thoắt bước về phía cỗ xe, chàng thắt lại mấy sợi dây da nài ngựa, khoát luôn lên vai mình, rồi nói:

- Chúng ta lên đường.

Cát Nhược vừa dứt câu đã thấy Tiểu Chi điểm mũi hài phiêu phiêu, chiếm ngay ghế xà ích.

Cát Nhược quay lên nhìn nàng:

- Xe đã nặng, sao cô nương còn leo lên ngồi chễm chệ trên đó. Bộ muốn tiểu gia biến thành ngựa thiệt sao ?

Tiểu Chi phớt lờ lời nói của Cát Nhược, với tay chộp luôn sợi roi da, nàng vút roi da đánh sạt ngay bên hông Cát Nhược. Vừa đánh Tiểu Chi vừa quát:

- Tuấn mã lên đường.

Một roi của nàng đánh ra mặc dù không trúng, nhưng âm thanh và khí lực tản mát cũng khiến cho da thịt Cát Nhược nổi gai ốc, rất bồng.

Quýnh quáng, Cát Nhược rụt đầu lại:

- Đừng đánh. Tiểu gia kéo... kéo đây. Đừng đánh.

Mặc cho Cát Nhược lải nhải. Tiểu Chi quát thêm một roi nữa đánh vào hông tả của chàng.

Bây giờ thì Cát Nhược không thể đứng yên được nữa, chàng rít lên:

- Trời ơi !

Theo tiếng kêu đó, thần lực mật giao long lại phát tác, nhưng tập trung vào bộ cước của chàng. Cát Nhược lao về phía trước kéo theo cả cỗ xe có Tuệ Nam lẫn Tiểu Chi.

Ngồi trên ghế xà ích, Tiểu Chi ngâm nga đọc thật chậm khẩu quyết luyện bộ pháp Vô Hình Tướng.

Cát Nhược chạy mà cứ nghe Tiểu Chi đọc đi đọc lại mãi một câu, dạ bực tức, lẩm nhẩm rủa:

- Con mụ la sát này chắc xuất thân trong ni cốc, quen tụng kinh niệm Phật.

Dù mắng thầm Tiểu Chi, nhưng vô hình trung chính Cát Nhược lần hồi cũng thuộc lòng khẩu quyết Vô Hình Bộ Pháp. Đang làm thân ngựa kéo, sẵn trong người có thần lực giao long. Thoáng chốc, Cát Nhược đã dụng luôn khẩu khuyết đó luyện tập bộ pháp khinh thân thần kỳ của Tỳ Bà công chúa.

o0o

Đến cuối ngày thứ tư, Cát Nhược cùng Tiểu Chi đã đưa Tuệ Nam đến Đông Hải. Khi đứng trước biển cả mênh mông, bát ngát. Cát Nhược mới thấm mệt, ngồi phệt xuống đất.

Tiểu Chi chạy xuống nhìn chàng bằng cặp mắt thán phục, và bất ngờ rút luôn chiếc khăn lụa lau mặt Cát Nhược.

Cát Nhược dẩy tay nàng ra, thở khì khì nói:

- Mệt quá !

- Ta biết công tử mệt, nên mới tính lau mặt cho người đó.

Cát Nhược vừa thở vừa nói:

- Nàng biết tiểu gia mệt, sao còn bắt tiểu gia làm thân ngựa kéo xe ?

Tiểu Chi mỉm cười, chỉ những làn sóng biển cuộn cuộn, âm âm vỗ vào bờ cát trắng phau, rồi hỏi:

- Công tử muốn sống hay muốn chết ?

Cát Nhược tròn xoe mắt, ngược nhìn nàng:

- Nàng muốn gì nữa ? Tiểu gia làm ngựa kéo xe chưa đủ thỏa mãn sự hả hê của nàng à?

Tiểu Chi lắc đầu:

- Chưa !

Cát Nhược vừa hăm hè, vừa mở banh vạt áo:

- Nếu chưa thì cô nương cứ dụng trảo công thọc vào ngực tiểu gia lấy chiếc mật cho rồi. Tiểu gia thà chết còn hơn sống, sống như thế này thì chịu sao nổi !

- Được... nếu công tử có nhã ý tặng mật cho ta, thì ta cũng không nệ hà gì không nhận.

Tiểu Chi vừa nói vừa cong năm ngón tay như vuốt đại bàng, từ trên cao bỏ thẳng xuống ngực Cát Nhược.

Thấy trảo công của nàng quá khốc liệt, Cát Nhược kinh hồn, hoảng vía hét lớn:

- Đứng !

Mặc cho Cát Nhược hét, ngọn trảo của Tiểu Chi vẫn không có biểu lộ chút gì nương tay đối với chàng.

Đứng nguyên một chỗ dứt khoát ngọn trảo công của Tiểu Chi sẽ móc mật mình. Cát Nhược thất kinh lắc mình sà ngang tráng né.

Cái lắc mình của chàng rất đơn giản, nhưng ngọn trảo của Tiểu Chi đã bị vô hiệu hóa. Nhân đà đó, Cát Nhược băng luôn ra ngoài bờ cát bỏ chạy.

Tiểu Chi rượt theo sau, lạnh lạnh quát:

- Bỏn cô nương cần chiếc mật của công tử !

Mặc dù mệt bỏ hơi tai, nhưng quả thật Cát Nhược chưa muốn chết chút nào, vô hình trung lại giở Vô Hình Bộ Pháp mà cố chạy tháo thân.

Tiểu Chi nhất nhất cũng không để Cát Nhược thoát chạy dễ dàng. Nàng cứ lạnh lạnh gọi ngay sau lưng Cát Nhược:

- Bỏn cô nương cần chiếc mật của công tử.

Mặt mày tái mét, thân sắc xanh lè. Cát Nhược quỳnh quáng băng luôn ra ngoài biển mà chẳng hề biết chân chàng cứ đạp lên sóng nước, tưởng như người biết đăng vân lướt trên mặt sóng.

Tiểu Chi bật cười khúc khích nói:

- Công tử nhìn xuống chân coi !

Cát Nhược giật mình nhìn xuống, thấy dưới chân mình chỉ có sóng nước cuộn cuộn liên thốt lên:

- ý...

Sau tiếng ý ngạc nhiên đó, chàng quên bản mình đang vận khí trở khinh phát Vô Hình, nên rơi ùm xuống nước.

Tiểu Chi lướt ngang như cánh diều, chộp tay Cát Nhược, rồi băng vào trong bờ cát.

Cát Nhược ngồi phệt xuống đất, thở dốc miệng lải nhải:

- Tiểu gia gần chết rồi, nàng đừng lấy mật của ta, ăn không ngon lành đâu.

Tiểu Chi nhìn Cát Nhược mỉm cười nói:

- Tiểu Chi không thèm ăn mật của tiểu ca nữa, và còn chúc mừng cho công tử đã luyện thành Vô Hình Bộ Pháp.

Cát Nhược sững sờ hỏi:

- Nàng vừa nói gì ?

- Công tử đã luyện thành Vô Hình Bộ Pháp. Một môn khinh công kỳ tuyệt trong giang hồ, không có bộ pháp nào sánh bằng.

- Thì ra... nàng...

Tiểu Chi nhìn Cát Nhược mỉm cười nói:

- Tiểu ca hãy cẩn thận. Tiểu Chi cáo từ. Có duyên thì gặp lại, vô duyên mong ngày hôm nay sẽ là kỷ niệm trong đời của tiểu ca.

Dứt lời, Tiểu Chi chỉ lắc nhẹ đôi vai, thân ảnh vụt thoát đi nhanh như một bóng ma quỷ dị vô thường. Chỉ trong chớp mắt, chiếc bóng hồng y của nàng đã biến mất.

Cát Nhược ngơ ngẩn nhìn theo lảo lảo:

- Tiểu Chi... thì ra nàng cố ý truyền thụ Vô Hình Bộ Pháp cho Cát Nhược. Tiểu Chi, ta mắc nợ nàng.

Cát Nhược quay lại cỗ xe, vén rèm nhìn vào thùng, thấy Tuệ Nam vẫn thở đều. Đã ba ngày qua, nàng như người hôn mê bất tỉnh chẳng nghe, chẳng thấy gì. Cát Nhược lắc đầu nói:

- Tội nghiệp cho Bạch hạc tiên cô.

Cát Nhược nói đến đây, chợt thấy hai bên khóe mắt của Tuệ Nam rịn ra hai giọt lệ trong vắt như pha lê.

Chàng giật mình kêu lên:

- ý... Tuệ Nam cô nương... cô nương tỉnh rồi à ?

Hai giọt lệ trong vắt ấy lăn tròn theo hai bên thái dương, rồi nhanh chóng có hai hạt khác trào ra từ đôi thu thủy đang nhắm nghiền.

Cát Nhược khẽ lay nàng:

- Tuệ Nam, tại sao cô nương khóc ?

Tuệ Nam từ từ mở mắt, nàng nói:

- Tỳ Bà công chúa đi rồi à ?
- Tiểu Chi đã đi rồi
- Nàng đã truyền thụ cho công tử bộ pháp Vô Hình. Tuệ Nam chúc mừng cho công tử.
- Nàng đã biết tất cả ?

Tuệ Nam chớp mắt:

- Ta biết và nghe tất cả. Công tử không biết, chứ ta thì biết.
- Nàng biết gì ?
- Tỳ Bà công chúa đã để mất tới công tử rồi. Ta chúc mừng cho công tử.

Cát Nhược nhăn nhó:

- Nàng nói như vậy là có ý ám chỉ Tỳ Bà công chúa có cảm tình với tiểu gia?
- Công tử không để ý thấy à ? Hay là giả vờ không biết ?

Cát Nhược lắc đầu nguây nguây:

- Thôi... thôi . Tiểu gia không để ý đến đâu. Cái mạng nhỏ nhoi của Cát Nhược không biết sống chết giờ nào, giờ còn dây vào mấy chuyện tình cảm nhi nữ chắc chết yếu quá.

Tuệ Nam mỉm cười:

- Mai một đây Giang Hồ Kim Tài Nhất Đẳng công tử có thêm cái danh nữa.
- Danh gì nữa ?
- Hào hoa công tử !

- Nàng bỏ quách ngoài tai mấy chuyện đó đi. Bây giờ thì hãy vận dụng trí óc thông minh coi nơi nào chứa Thiên Nhất Thân Thủy. Đông Hải mệnh mệnh, tiểu gia chẳng biết thứ nước thổ tả đó nơi nào.

- Thiệt tình công tử không có Thiên Nhất Thân Thủy sao ?
- Bộ nàng không nghe Trương lão tặc nói à ? Chẳng qua ta bô bô cái mỗ để được toàn mạng với hai lão nhà quê Song Hùng Tuyệt Địa mà thôi.

Tuệ Nam bật cười khúc khích:

- Hai người kia dày dạn kinh nghiệm như vậy mà còn bị công tử lừa dễ dàng. Chúng tỏ trí thông minh của công tử rất lợi hại.
- Thì chính nàng đánh cờ còn thua tiểu gia mà !

Tuệ Nam đỏ ửng mặt.

Cát Nhược nói tiếp:

- Tuệ nam cô nương biết Long Hoa đảo nằm ở hướng nào không ?
- Long Hoa đảo nằm ngoài khơi biển đông, cứ theo hướng mặt trời sẽ tới. Đường như đường đến Long Hoa đảo thì có, nhưng sợ không có đường về.

- Ai cũng nói vậy hết, chỗ thì đầm rồng, nơi hang cọp, kia thì tuyệt địa chôn thây, lần này thì tới lượt Long Hoa đảo. Dù Long hoa đảo có nguy hiểm cách mấy, tiểu gia cũng phải đưa Tuệ Nam cô nương đến lấy Thiên Nhất Thần Thủy.

Cát Nhược bế xốc Tuệ Nam đặt xuống đất, sự va chạm khiến Bạch Hạc tiên cô e thẹn nhắm mắt.

Đặt Tuệ Nam xuống cát xong, Cát Nhược tháo rời chiếc xe ngựa, chọn lấy bốn miếng ván kết thành một cái bè. Chàng đặt Tuệ nam lên bè, kéo ra ngoài bờ biển.

Tuệ Nam hỏi:

- Công tử tính làm gì vậy ?
- Đưa nàng đến Long Hoa đảo tìm Thiên Nhất thần thủy.
- Công tử tính dụng thuật Vô Hình Bộ Pháp đưa Tuệ Nam vượt Đông Hải sao?

Cát Nhược gật đầu:

- ở đây không thuyền, không bè... đâu còn cách gì khác. Nàng yên tâm, Cát Nhược đã luyện thành Vô Hình Bộ Pháp rồi, chẳng sợ chết chìm đâu. Chúng ta đi.

Cát Nhược vừa khoát dây da, chực vận khí chuyển hóa xuống đôi chân trở thuật Vô Hình Bộ Pháp vượt Đông Hải thì đã nghe tiếng quát:

- Tiểu tử dừng lại

Cùng với tiếng quát đó, Tam Vương U Linh môn cùng Dạ Điện cung nữ Lâm ý Tình xuất hiện.

Từ lúc họ xuất hiện đến dần thành hàng ngang đối mặt với Cát Nhược chỉ trong khoảnh khắc, chứng tỏ khinh công của bốn người rất cao siêu.

Dạ Điện cung nữ nguyệt Cát Nhược:

- Tướng công sao nữ tính đường tự vẫn để thiếp ở lại thế gian một mình.

Cát Nhược ngấm nhìn Dạ Điện cung nữ Lâm ý Tình rồi nói:

- Phu nhân bỏ đi tìm ta, vậy Nhất Dạ đế vương cung cho ai xem chừng. Bỏ nhà đi như vậy lũ chuột nhắt vào chắc sập nhà quá.

Dạ Điện cung nữ Lâm ý Tình cười khúc khích:

- Thiếp nhớ tướng công nên mới lặn lội ba non mới gặp. Tướng công hãy theo thiếp trở về nhà.

Cát Nhược gãi đầu:

- Tất nhiên tiểu gia sẽ quay về với nàng rồi. Nhưng sao nàng đi tìm ta còn mang theo ba gã này để làm gì ?

- Tướng công không biết đó thôi, ba vị này chính là Tam Vương U Linh môn, những cao thủ khét tiếng trong làng hắc đạo. Thiếp nhờ họ đi theo, nếu nhớ tướng công ương ngạnh không về thì phải dùng đến vũ lực.

Dạ Điện cung nữ nhìn qua Tuệ Nam:

- Vị cô nương nằm trên bè ván kia có phải là Bạch hạc tiên cô không ?

- Chính là nàng đó

Dạ Điệp cung nữ Lâm ý Tình bật cười the thé:

- Có lẽ thị đã bị tử quang Đoạt hồn Chung đoạt mạng nên nằm bất động phải không?

- Nói bậy... Bạch Hạc tiên cô nằm phơi nắng biển đấy thôi.

- Nằm phơi nắng biển... Ha ha... Nàng thấy Tam vương U Linh môn và Dạ Điệp cung nữ Lâm ý Tình xuất hiện vẫn nhớn nhoe nằm ườn ra đó. Tướng công nói chỉ có thể qua mặt đứa bé lên hai, lên ba.

- Tiểu gia qua mặt các người làm gì.

Cát Nhược đột ngột nhón gót nhìn qua vai Dạ Điệp cung nữ Lâm ý Tình.

Thấy hành động ngờ ngợ của chàng, Dạ Điệp cung nữ liền hỏi:

- Người nhìn gì vậy ?

- Sao lâu quá không thấy người đến.

- Tướng công muốn nói ai ?

Cát Nhược đột nhiên ôm quyền:

- Lĩnh sư thái Tiên Hạc cô phụ quang lâm...

Chàng vừa dứt lời bất giác Tam Vương U Linh môn và Dạ Điệp cung nữ giật thót một cái. Tiên Hạc cô phụ nếu xuất hiện ở đây thì rõ ràng lực lượng truy bắt của Vô Thân giáo đâu thể nào sánh bằng. Dạ Điệp cung nữ và Tam vương U Linh môn vô tình quay mặt nhìn lại phía sau.

Chớp lấy thời cơ đó, Cát Nhược chuyển khí kéo thốc bè ván có Tuệ Nam nằm trên băng xuống biển. Giữa cái sống và cái chết, Cát Nhược đã vận dụng khí lực đan điền được tụ thành bởi mật giao long đến mười hai thành hỏa hầu, nên kéo phăng bè ván lướt vun vút trên mặt nước.

Tam Vương U Linh môn và Dạ Điệp cung nữ Lâm ý Tình quay lại, chỉ thấy bóng Cát Nhược phiêu phiêu trên sóng nước ba đào, sau lưng là bè ván rẽ sóng như con kinh ngư.

Tam Vương U Linh môn nhìn Cát Nhược đang băng mình chạy trên sóng nước mà tưởng như họ đang bị hoa mắt.

Ngay cả Dạ Điệp cung nữ Lâm Ý Tình cũng ngỡ ngác như Tam vương U Linh môn. Nàng nhìn theo Cát Nhược mà lắc đầu lẩm bẩm:

- Hảo khinh công...

Xích quỷ Gia Di Đầu chắc lưỡi:

- Gã tiểu tử đó đã luyện thành Vô Hình tướng pháp của Vô Vi thượng nhân. Nếu y tụ thành võ công, e rằng chẳng có ai là đối thủ. Nhất định phải tiêu diệt gã càng sớm càng tốt, để tránh hậu họa sau này.

Hắc quỷ Vô Thường lên tiếng:

- Chúng ta làm cách gì rượt theo bây giờ ?

- Chắc chắn tiểu tử và Bạch Hạc tiên cô đến Long Hoa đảo lấy Thiên Nhất Thần Thủy.

Dạ Điệp cung nữ nheo mày:

- Giang Hồ Kim Tài Nhất Đẳng dám xâm nhập Long Hoa đảo sao.

- Y băng mình lướt ra ngoài Đông Hải nhằm mục đích đó thôi.

- Y ra Long Hoa đảo thì chẳng có ngày trở về rồi. Chúng ta khỏi bận tay, chỉ đáng tiếc thần lực ngàn năm của giao long đành hủy bỏ.

O0o